

ADNI SZERET A BERHIDAI LOVAG

Az életminőség fejlesztéséért a Magyar Kultúra Lovagja megtisztelő címet vehette át a közelmúltban Budapesten Nesó Sándor berhidai csont-, szaru- és fafaragó népi iparművész, s nem mellesleg kiváló birkózóedző.

- Ahogy sokan mások, én is gyerekként ismerkedtem meg a fafaragással. Nagyon szerettem rajzolgatni, farigcsálni, majd édesapám látva mindezt átvitt a településen élő Nagy István pásztorfaragóhoz, akinél a technikai dolgokkal éppúgy alaposan megismerkedtem, mint a népművészeti ág történetével. Ma is emlékszem, a Séd-patak mellé, Rostáspusztára jártunk ki ifjoncként a barátaimmal, s természetjárás közben is egyfolytában faragtam valamit - mondja berhidai otthonában Nesó Sándor, ahol a mívés alkotásokkal körülvéve ülünk le beszélgetni.

Aztán a népművészet mellé a sport is felzárkózott a legkedveltebb elfoglaltságok közé, hiszen a fiatal Nesó Sándor cirka 50 esztendővel ezelőtt birkózni kezdett Berhidán. *- Tinédzserkoromban inkább a birkózás érdekelt, büszkén mondhatom, hogy aranyjelvényes szintig jutottam a sportágban. Jól teljesítettem a válogató versenyeken és a bajnokságokon, 1971-ben még az Újpesti Dózsa is le akart igazolni, ám egy adminisztrációs hiba folytán végül mégsem jött össze a hőn várt szerződés - meséli, majd bizonyításképp mutatja a szépen rendezett érmekeket, okleveleket.*

Nesó Sándor a Magyar Kultúra Lovagja címet vehette át (Fotó: Szabó Péter Dániel)

- Később jött a katonaság, majd a berhidai építkezés a fivéreimmal. A faragás azonban végig ott szunnyadt bennem, s később felszínre is tört. Felőttfejjel Törő László akkori igazgatóhelyettes jóvoltából a Bakony Múzeumban tanulmányozhattam a begyűjtött bakonyi és Balatonfelvidéki faragásokat - meséli nagy beleéléssel a tucatnyi más díj mellett a Népművészet Ifjú Mestere és a Népi Iparművész elismerésekkel is rendelkező nyugdíjas rendőr főtörzszászlós.

Közben persze nem szakadt el a birkózástól sem, a berhidai szakosztályban is, kisebb szünetekkel egészen a közelmúltig sorra nevelte ki a sportolókat. Köztük a 2010-ben kadet világbajnoki címig jutó Németh Zsanettet, akinek Hegedűs Csaba olimpiai bajnok társaságában át is adhatta az aranyérmet a szombathelyi

viadalon. Persze Sándor itt sem hazudtolta meg önmagát, saját alkotásával kedveskedett a világraszóló sikert elérő tanítványnak.

- Biztos voltam abban, hogy érmet szerez a versenyen, ezért egy díszdobozt faragtam neki, hogy méltó helyen tudja tartani a glóbusz legjobbjának járó medáliát - jegyzi meg.

Később az alkotás folyamatáról beszélgetünk. Megtudom, Sándor nem ad hoc dolgozik, precíz emberként mindig előre tervez, akár egy éves távlatban is. *Most épp fűszer- és lőportartókon dolgozom. Előbb lerajzolom a formát, kitalálom a mintát, majd a műhelyben faragom ki az alapokat. Ezt követi, főképp a téli időszakban a díszítés - mondja, majd hozzáteszi, hiába a sikerek, a faragásból nemhogy meggazdagodni, még megélni sem lehet.*

- Legalábbis azon a módon, ahogyan én csinálom. A saját fantáziámra hagyatkozom, magamban érlelem az ötleteket, nem készítek megrendelésre tucatárut. Büszkén vallom, hogy ez az én utam. Számomra nem a pénz az öröm, hanem a szakmai minősítés, s persze az, ha a kiállításon megállnak az emberek, s elismeréssel szólnak az alkotásaimról. Mindezt persze nem tehetném meg a feleségem Éva nélkül, aki hű társam és segítőm évtizedek óta - mondja szinte könnybe lábadt szemmel, majd büszkén sorolja, hogy Veszprém megyei települések mellett - ahol sok helyütt már barátként köszöntik - Miskolctól Szombathelyig rengeteg városban és faluban volt már kiállítása, sőt, a Sándor-palotában és a Néprajzi Múzeumban is bemutatták már faragványait.

Aztán a szakrális jellegű faszobrokra és domborművekre térünk rá, hiszen alkotásai több településen láthatóak. Jenő, Nádasladány, valamint Jásd és Ősi községek templomaiban hagyta ott a keze nyomát az utóbbi években, míg Ősküröl egy Ősbő-vezér szoborra érkezett egy megrendelés. Mindezt persze adományként nyújtja át az őt felkeresőknek, hiszen nem az anyagiak vezérlik, ezt többször is hangsúlyozza. Örül, hogy adhat, s örömet szerezhet másoknak. Nos, ezért is került jó helyre a **Magyar Kultúra Lovagja** cím.